

[Borgbjerg.]

og saa fast og saa enigt om denne Sag. Men nu kan vi jo se. Jeg har ikke afskaaret nogen Forhandlingsmulighed til nogen Side. Lad os nu se, hvordan det former sig.

Den højtærede Indenrigsminister var saa venlig at antyde — uden at nævne det klart — egoistiske Motiver baade hos det radikale Venstres Ordfører og hos mig. Man kunde jo tænke sig et Amt her i Landet, hvor det ogsaa begyndte at brænde, hvor Jordbunden efterhaanden blev lidt varm, hvor en Missionsmand i den næstmindste Kreds gaar med Missionsstemmerne, hvor en anden Venstremænd i den trediemindste Kreds gaar med Forbudsstemmerne, og hvor det jo kunde være, at der ikke var saa forfærdelig lang Tid til, at den mindste Opstillingskreds i Amtet ikke længere kunde holde sin Mand. Men jeg skulde ikke have det mindste imod — tværtimod, det fremgaar af alt, hvad jeg har sagt i Gaar og i Dag —, om en saadan Fornemmelse af en stadig mere brændende Jordbund under Fødderne skulde kunne bevæge baade Ministeren og hans Parti til at indlade sig i en virkelig Realitetsforhandling med de andre Partier baade om Valgloven og om Grundloven.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Tale her i Dag kan for saa vidt kun tilfredsstille mig. Jeg haaber, at den ligesom Ordførerens Udtalelser i Gaar var et Udtryk for, at i hvert Fald et meget betydeligt Antal indenfor det konservative Folkeparti er villigt til en saadan Forhandling. Det er i Øjeblikket Hovedsagen. Saa maa selve Forhandlingen for øvrigt nærmere vise, hvilke Spørgsmaal her skal rejses, og hvordan vi muligvis kan enes om dem, eller om vi ikke kan enes om dem. Jeg tror, Tiden er inde til at paabegynde en saadan forenet Valglovs- og Grundlovsforhandling, og derfor glæder baade Ordførerens Udtalelser i Gaar og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Udtalelser i Dag mig.

Jeg hørte straks efter Landstingsvalget, at en konservativ Rigsdagsmand skulde have sagt: Saa, nu har vi 8 Aar at løbe paa, nu kan vi klare den i 8 Aar, nu haster det altsaa ikke. Dette vilde — deri har det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft jo saa fuldkommen Ret — være en meget ukonservativ Opfattelse, dette — det antydede jeg ogsaa i Gaar —, at nu har vi

8 Aar at løbe paa. Nej, den rigtige konservative Opfattelse — dette siger jeg ikke fordi jeg mener, at jeg har særlig Forstand paa den, men det viser mit Kendskab til Historien mig — maa, som det ogsaa har været fremhævet, være den engelske, hvor Konservatismen altid, eller i hvert Fald meget ofte — jeg synes ikke, man har saa stærkt Indtryk af det i de senere Aar under det nuværende konservative Regimente —, men det har ofte været saadan i Englands Historie, at Konservatismen har søgt at afvende Revolutionen gennem Reformer.

Og her mener jeg — og deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft —, at det bedste Middel mod Antiparlamentarismen er at arbejde paa at forbedre Parlamentarismen, at afskaffe dens Fejl — den har Fejl og Mangler som alt menneskeligt, den er vokset historisk op, bør stadig udvikle sig —, det bedste Middel mod Antiparlamentarismen er Parlamentarismens Reform.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller spurgte mig, om jeg mente, at et Landstingsflertal altid skal bøje sig for Folketinget. Det ærede Medlem vilde gerne have et klart Svar. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal, stillet overfor os Socialdemokrater, er uden Mening. Thi det ærede Medlem ved jo meget vel, at naar Socialdemokratiet faar Flertal i Landstinget, vil det benytte dette Flertal til at afskaffe Landstinget, og saa er jo Spørgsmaalet, hvorvidt et Landstingsflertal altid vil bøje sig for Folketinget, ikke længere af nogen Betydning, har ikke længere nogen Mening.

Naar dette Spørgsmaal var fremme under Valgkampagnen før det sidste Landstingsvalg, var det jo tænkt helt anderledes, og dér kender det ærede Medlem Hr. Christmas Møller jo meget godt vor Stilling. Det var nemlig den, at hvis det lykkedes Radikale og Socialdemokrater at faa Flertal i Landstinget ved Landstingsvalget i September i Aar, maatte det betyde, at vi fik et Folketingsvalg. Og vi mener for Resten fremdeles — det har vort Partis Ordfører under Finanslovdebatten ogsaa gjort gældende —, at selve Stemmetallet, idet nemlig Landstingsvalgene i 1924 og 1928 viser, at Regeringen ikke længere har Flertallet; ikke en Gang blandt Landstingsvalgterne, var af den Art, at det burde virke paa samme